

Morzsák a korinthusi levelezésből

17. FELTÉTLEN GYÜMÖLCS

„Én tehát úgy futok, mint aki előtt nem bizonytalan a cél, úgy öklözök, mint aki nem a levegőbe vág, ²⁷hanem megsanyargatom és szolgálóvá teszem a testemet, hogy amíg másoknak prédikálok, magam ne legyek alkalmatlanná a küzdelemre.” (1Kor 9,26-27)

A megigazulás feltétlen gyümölcse a megszentelődés. A megigazulás egyetlen alapja a (Krisztus áldozatában való) hit, tehát a megszentelődés nem alapja a megigazulásnak, hanem gyümölcse. Viszont feltétlen gyümölcse. Olyannyira, hogy maga Pál sem vette könnyedén a kérdést. Testét úgy kordában tartotta, hogy nehogy valami miatt alkalmatlanná váljon a versenyre. Hiába volt nagy prédikátor és apostol, ezt a lehetőséget nem zárta ki teljesen. Az „alkalmatlan” szó szerint azt jelenti, hogy a versenyből diszkvalifikált, kizárt. Ha valakit kizárnak a versenyből, az nem ér be a célba és nem kaphat győzelmi koszorút.

Nem érdemes se túldimenzionálni, se lebecsülni Pál szavainak a jelentőségét. Nem kérdés, hogy az apostol hitt a szentek örök biztonságában, hiszen ezt világosan kifejtette a rómaiaknak írt levelében. De az sem kérdés, hogy a szentek örök biztonsága és a szentek mindvégig való állhatatossága számára egy és ugyanaz a tan volt. A szentek örök biztonsága azzal a kegyelemmel kapcsolatos, mely megerősíti a lábainkat, hogy a cél felé fussunk, irányítja a karunkat, hogy ne a levegőbe öklözzünk, segít megsanyargatni és szolgálóvá tenni a testünket, hogy ki ne zárjanak a versenyből. A kegyelem nem helyettünk, hanem *általunk* munkálkodunk. Mi futunk, mi öklözünk és mi tartjuk kordában a testünket. Értjük ennek a jelentőségét?